

L'educació, una prioritat

REFLEXIONS ARRAN DE L'EDUCACIÓ DE 0 A 3 ANYS: CAP ON CAMINEM?

Maria Camps
STEI Intersindical

Des de l'STEI Intersindical fa anys que treballem per dignificar el sector educatiu de 0-3 anys. És evident que el Decret de 2008 va suposar una embranzida cap a aquesta etapa educativa des de l'Administració autonòmica, sobre qui recauen les competències educatives. També és cert que la creació de noves places de 0-3, que en paral·lel es va dur a terme aleshores, la qual cosa va donar com a resultat l'obertura de nous centres de la xarxa pública d'escoles 0-3 anys, va suposar també una progressiva millora de les condicions pedagògiques i de l'oferta pública potencial de places d'escolarització a la primera infància.

ARA BÉ, tot aquest projecte no es va compensar amb una dotació econòmica suficient per part de l'Administració autonòmica. La trista realitat (històrica) és que l'administració que sosté, principalment, l'oferta pública de 0-3 anys a la nostra comunitat són les administracions locals, aquelles que disposen de menys recursos però que són més properes al ciutadà i a les seves necessitats, tant educatives i de socialització com de conciliació de la vida laboral i familiar. Les famílies usuàries, amb el pagament de les quotes, també aporten un percentatge elevat del cost total del servei.

A més a més, les tres illes han seguit processos diferents pel que fa a la instauració i consolidació de l'educació 0-3. Menorca és capdavantera pel que fa a longevitat, evolució pedagògica, consolidació social i condicions laborals de les treballadores del sector. La mitjana de població infantil que gaudeix del servei és elevat (entorn del 70

per cent) i gairebé la totalitat de centres de 0-3 són reconeguts per la Conselleria. Mallorca i Pitiuses presenten realitats diferents i canviants segons els municipis. Ara bé, hem pogut constatar que per 141 centres autoritzats (tant de titularitat pública com privada) n'hi ha 238 de no autoritzats! Això vol dir que la demanda per part de les famílies triplica l'oferta dels centres autoritzats per la Conselleria. Vol dir també que tots aquests centres no autoritzats no reuneixen els requisits establerts pel Decret de 2008 i que, per tant, ofereixen un servei sense les garanties exigides per l'administració. Això, per descomptat, té una incidència directa en la qualitat de l'aten-

Hem pogut constatar que per 141 centres autoritzats (tant de titularitat pública com privada) n'hi ha 238 de no autoritzats!

ció que s'hi dispensa, en la qualitat dels llocs de feina i en el cost que les famílies han de suportar.

També vol dir que allò que denominem «etapa educativa de 0-3 anys» està a una distància molt gran de poder-se considerar com a tal, que la implantació de l'educació 0-3 anys a les Illes Balears és d'allò més desigual i diversa, que les condicions laborals del sector són múltiples i que la precarietat salarial de bona part del col·lectiu el situa a la tercera divisió del sistema educatiu.

Cal que les administracions engeguin un sistema exhaustiu de recaptació de dades per tal de poder fer una anàlisi pormenoritzada de la situació d'escolarització actual d'infants de 0-3 anys, conèixer de manera fidel el nombre de places i centres de la xarxa pública i de la xarxa privada de 0-3

anys a cadascuna de les illes i elaborar un informe sobre la situació real de l'etapa educativa de 0-3 anys a les Illes Balears que serveixi per fixar objectius a curt, mig i llarg termini. Hem de poder definir entre tots quina etapa educativa de 0-3 volem assolir i planificar les partides pressupostàries necessàries per assolir els objectius establerts. També hem de poder caminar cap a una unificació de les condicions laborals i salarials del col·lectiu de professionals de 0-3 anys, amb el clar objectiu de dignificar i posar en valor la feina de les educadores i mestres que fan feina en aquesta etapa. En aquest sentit, la unificació del calendari escolar (tot distingint molt bé la franja educativa de la que vol ser assistencial) amb la resta d'etapes educatives de la comunitat autònoma, si és que de veritat volem prendre en consideració l'etapa de 0-3 anys com a educativa, resulta primordial. I també ens sembla prioritari engegar un sistema de beques que provinguin de les tres administracions per tal d'abaratir progressivament el cost de les quotes que han d'aportar les famílies i fer l'etapa assequible per a la majoria de la població, sense perdre de vista l'objectiu de la seva universalització.

Veritablement, tenim clar que es tracta d'una etapa educativa? Som conscients de la importància que existeixi una qualitat pedagògica per tal de poder detectar prematurament les necessitats d'atenció de cadascun dels infants que després arribaran a les escoles d'infantil i primària? Tenim present que, amb l'actual sistema social, l'educació 0-3 esdevé cabdal per poder conciliar la vida laboral i familiar i que de cap manera podem consentir que l'accés a ella vengui condicionat pel poder adquisitiu?

Hem de ser conscients que ens queda molt camí per recórrer i cal compartir planificació i reptes per assolir objectius comuns.

Ad libitum

PEQUEÑA OBRA MAESTRA...

Tomeu Gili
Escribidor

Emilio me la trae a casa (Emilio no hay más que uno) después de una larga interrupción telefónica que fue la que impidió que este escritor no asistiera a la presentación de «Entre la acción y la palabra» en Es Castell, dedicada a la memoria del añorado Miquel Vanrell, ausencia por la que pido disculpas a su familia, y especialmente al mismo Emilio, promotor y gestor de la citada, por su empeño en realizarla. Como dirían otra vez los franceses: *C'est une belle réusite!* No voy a caer en la costumbre de los menorquines a escribir no solo notas in memoriam, sino verdaderas epístolas a los desaparecidos, en alguna de ellas ofreciendo incluso su domicilio para una eventual visita del finado... No. Diré, solamente, porque es de justicia devolverle el honor perdido cuando dejó de beber Bitter Kas, al desaparecer las molestias de su úlcera duodenal, y regresó felizmente al *ginet* y al vino tinto. ¡Helas!, no puedo ya hablar con él de mujeres; cuando entonces no necesitáramos del vino... para hacerlo. *«Faune mutilat, brollador eixut. Jardí desolat de ma joventut...»* (Joan Alcover).

Entre las colaboraciones de casi todo el estamento literato isleño, la de Ignasi Mascaró añade un posible *Pantheon maioricense*, en el cual figuraría este escritor. Ignasi es el más perspicaz de todos ellos, hombre libre de toda excrecencia religiosa y de toda esencia patrio-pequeña; ¿hay alguna de grande? ¡Gracias!

Viatge a Bordeaux dels alumnes de Francès de l'EOI de Ciutadella

Il·lusionar a tot un alumnat de Francès va ser el repte a afrontar en organitzar un viatge de 5 dies a França. Els 16 alumnes de diferents nivells de francès, la professora Carolina Tarlowski i l'auxiliar de conversa Francesca Anoumantou es van proposar superar junts els entrebancs d'una aventura que va començar un 15 de febrer de 2016 rumb a la ciutat de Bordeaux, patrimoni mundial de la Unesco, bressol de l'esclavatge en el segle XVIII, ciutat on va néixer la famosa reina Aliénor d'Aquitània, mare de Ricart Cor de Lleó i capital del vi, entre altres aspectes a destacar.

A tots ens unia l'ús de la llengua francesa i única a emprar com a vehicle de comunicació en tota la nostra estada. Repte que pareixia difícil però amb un sorprenent resultat.

Bordeaux té un blasó que diu molt de la seva història així com tot el seu centre. Instal·lats en el cor de ciutat i rodejats d'història vam organitzar un recorregut per conèixer millor els seus mo-

numents històrics. El museu d'Aquitània va captar l'atenció de tot el grup quan vam descobrir la presa del port de Maó. Els esdeveniments destacats de la regió d'Aquitània ens va submergir en la seva història. El més xocant va ser el negoci de l'esclavatge entre Bordeaux i altres continents, riquesa del segle XVIII. La visita al Château le Taillan per conèixer un poc més sobre la seva viticultura i gaudir d'una cata de vins va començar de manera misteriosa. Quan hi vam arribar hi havia una boira espessa. Ens van explicar que hi ha una llegenda que conta que l'esperit d'una dama blanca es fa present transformada en boira per protegir les seves vinyes. El seu vi blanc

és anomenat Dame blanche. El marc llegendari no desmereix l'encant. Quan es visita Bordeaux s'ha d'anar al Bassin d'Archacchan i la Dune du Pilate ja que formen part de l'encant de la regió. El món de l'ostricultura a Gujan-Mestras ens va fer valorar el preu de l'ostra després de conèixer el llarg procés que subeix fins que arriba al nostre plat. L'assistència a un concert al

Grand Théâtre, passejades diurnes, nocturnes i com no la bona gastronomia que ofereix aquesta ciutat no ens ha deixat indiferent a cap de nosaltres.

L'estada a Bordeaux ha creat un vincle especial entre els participants. Una convivència amb bon humor. Hi hem guanyat nous amics, millora en competències de la llengua francesa i vivències per recordar.

Encoratjam a tothom a apuntar-se a l'EOI de Ciutadella no tan sols per aprendre i/o perfeccionar un idioma sinó també per participar en activitats que ens uneix com a persones.

CAROLINA TARLOWSKI I
FRANCESCA ANOUMANTOU
• CIUTADELLA